τοῦν ψηλά, μπροστὰ στὰ τουφέκια μας.

Ὤ, οἱ ἄτιμοι! Μᾶς ἀναγκάζουν νὰ πυροβολοῦμε τὰ δυστυχισμένα μας παιδιά, τὶς ἀδελφές, τὶς μητέρες μας!

Καὶ τὰ τουφέκια πέφτουν ἀπὸ τὰ χέρια μας!

Μὰ νά, μπροστά μας προβάλλει ἡ δυνατὴ μορφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μας. Χλωμός, φωνάζει μὲ βροντερὴ φωνή:

— Παιδιά, γιατί σταματήσατε; Χτυπᾶτε!... Τὸ ξέρετε... ἂν τὰ παιδιά μας μείνουν ζωντανὰ στὰ χέρια τους, θὰ βασανιστοῦν σκληρά... Ἐμπρὸς λοιπόν... Ἐμπρός, βαρᾶτε!... Καλύτερα νὰ τὰ σκοτώσουμε ἐμεῖς!...

Καὶ πρῶτος πυροβολεῖ αὐτός. Ἡ γρηὰ Ἀρμένισσα, ποὺ τὴ βρῆκε ἡ σφαῖρα, χτύπησε τὰ χέρια της, κύτταξε τὸ φονηᾶ της καὶ ἔπεσε κάτω νεκρή!...

Ἦταν ἡ μητέρα του!...

Τὰ θηρία νέκρωσαν στὸν τόπο. Κατάλαβαν πὼς εἴμαστε ἀποφασισμένοι. Ὁ γυιὸς σκότωσε τὴ μητέρα του! Ἕνας τέτοιος φοβερὸς φόνος τοὺς ἔκανε κι' αὐτοὺς ἀκόμα ν' ἀνατριχιάσουν καὶ τρομαγμένοι ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν...

Αὐτὸ ὅμως δὲ βάσταξε πολύ.

«Πόσοι τάχα τέτοιοι θὰ βρεθοῦν μέσα σ' αὐτούς;» σκέφτηκαν.

Ἔκαναν λάθος ὅμως. Γιατὶ μόλις ἔκαναν νὰ προχωρήσουν, ὅλοι ἠμπώσαμε τὰ τουφέκια μας. Ἡ γρηὰ μητέρα, ποὺ κείτονταν στὴ σκόνη, ἔγινε σημαία μας.

— Χτυπᾶτε... βροντοφωνοῦσε ὁ ἀρχηγός. Ἐγὼ σκότωσα τὴ μάννα μου!... Χτυπᾶτε!... Ἂς πεθάνουν ὅλες ἀπ' τὰ χέρια μας καλύτερα!...

Ἦταν ὠχρὸς σὰν τὸ θάνατο.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶδα μιὰ γυναίκα στὰ χέρια ἑνὸς Κούρδου.

Ἡ γυναῖκα μου!... Ναί, ναί... ἦταν ἐκείνη!

Σημάδεψα, ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ... πυροβόλησα.

Ὅταν ἄνοιξα πάλι τὰ μάτια μου, εἶδα τὴ γυναίκα μου, τὴν ἀγαπημένη μου γυναίκα, νὰ κείτεται στὴ γῆ καὶ κοντά της σκοτωμένο καὶ τὸν Κοῦρδο. Ὥρμησα τότε στὴ γυναίκα μου, ἅρπαξα τὸ πτῶμα της, τὸ σήκωσα καὶ γύρισα στὴ θέσι μου.

Κανεὶς δὲ μ' ἐπείραξε.

Ἦταν νεκρή. Ἡ σφαῖρα τὴ βρῆκε στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια της μὲ κύτταζαν γεμᾶτα φρίκη.

Μὲ προσοχὴ τὴν κοῦβάλησα κοντὰ στὴ γρηὰ τὴ μάννα μου.

— Μάννα, τῆς εἶπα, μάννα, νὰ ἡ νύφη σου! Τὴ σκότωσα ἐγώ!...

Καὶ γύρισα πάλι στοὺς συντρόφους μου.

Ὁ ἀκροβολισμὸς ἐξακολουθεῖ. Γρήγορα ὅμως θὰ πιαστοῦμε στὰ χέρια... Θὰ μείνη ἄραγε ἀπὸ μᾶς κανένας ζωντανός;

Ἔχετε γειά, φίλοι, ποὺ ζῆτε ἐκτὸς κινδύνου!...

Οἱ μελλοθάνατοι σᾶς χαιρετοῦν!

ΒΡΤΑΝΕΣ ΠΑΠΑΖΙΑΝ

Μετάφρ. Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Γιὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ περιστατικό.

Ἡ μητέρα του ἡ Ὀλυμπιὰς συνήθιζε συχνὰ νὰ ἐπεμβαίνη στὶς ὑποθέσεις του καὶ νὰ τοῦ κάνη παρατηρήσεις, τὶς ὁποῖες ἐκεῖνος δεχόταν μὲ μοναδικὴ ἀπάθεια. Τῆς τὰ συγχωροῦσε δὲ ὅλα, γιατὶ εἶχε μάθει νὰ τὴν ἀγαπᾶ καὶ νὰ τὴ σέβεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μετὰ τὸ δάσκαλό του τὸν Ἀριστοτέλη.

Μιὰ μέρα ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Ἀντίπατρο, στὸ ὁποῖο ὁ πιστὸς στρατηγός του διεμαρτύρετο γιὰ τὴν ἀνάμιξι τῆς Ὀλυμπιάδος στὴ διοίκησι τοῦ κράτους.

Ὁ Ἀλέξανδρος διάβασε τὸ γράμμα ἐνώπιον πολλῶν αὐλικῶν του κ' ἔπειτα εἶπε μεγαλοφώνως γιὰ ν' ἀκουστῆ ἀπὸ ὅλους:

— Ὁ Ἀντίπατρος δὲν ξέρει ὅτι ἕνα μόνο δάκρυ τῆς μητέρας μου εἶνε ἀσυγκρίτως ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ χίλιες τέτοιες ἐπιστολές!...

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Λεμάχ, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ πρώτη Ἀγάπη».

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

11 Μαΐου 1863.—Σήμερα ὁ Γκλότκιν, ὁ λογιστής μας, ἐξῆντα χρόνων γέρος, πῆρε, ἐπειδὴ ἔβηχε, γάλα μαζὺ μὲ κονιάκ. Τὸν ἔπιασε ὅμως ἀπ' αὐτὸ «ντελίριουμ τρέμενς». Οἱ γιατροί, ποὺ τὸν ἐξέτασαν, εἶπαν μὲ βεβαιότητα ὅτι θὰ πεθάνη αὔριο. Ἔτσι θὰ γίνω ἐγὼ λογιστής. Οἱ προϊστάμενοί μου μοῦ ἔχουν ὑποσχεθῆ ἄλλωστε ἀπὸ καιρὸ τὴ θέσι του.

— Πῆρα ἕνα φασκόμηλο, ἐπειδὴ ὑποφέρω ἀπὸ ἐντερίτιδα.

3 Αὐγούστου 1865.—Ὁ λογιστὴς Γκλότκιν ὑποφέρει ἀκόμα ἀπὸ τὸ στῆθος του. Ξανάρχισε νὰ βήχη καὶ πίνει γάλα μὲ κονιάκ. Ἂν πεθάνη, ἡ θέσις του εἶνε σίγουρα δική μοι. Ἔχω αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, μὰ πὼ ἀδύνατη τώρα, γιατὶ φαίνεται ὅτι τὸ «ντελίριουμ τρέμενς» δὲν εἶνε πάντα θανατηφόρο.

— Μιὰ γρηὰ (ἡ Γκουρέφνα) μοῦ εἶπε χθὲς ὅτι δὲν πάσχω ἀπὸ ἐντερίτιδα, ἀλλὰ ἀπὸ αἱμορροΐδες. Ἴσως νἄχη δίκηο....

30 Ἰουνίου 1867.—Ἡ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ἡ χολέρα κάνει θρωῦσι στὴν Ἀραβία. Θὰ ἐρθῆ ἴσως καὶ στὴ Ρωσσία καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ χηρεύσουν πολλὲς θέσεις. Θὰ πεθάνη ἴσως καὶ ὁ γέρο-Γκλότκιν καὶ τοτε ἐγὼ θὰ γίνω σιγουρα λογιστής. Γιατὶ ἀλλοιῶς πῶς θὰ πάρω τὴ θέσι του; Φαίνεται πὼς αὐτὸς δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνη. Νὰ ζῆ κανεὶς τόσα χρόνια, εἶνε, κατὰ τὴν γνώμη μου. ἐξωφρενικό, εἶνε ντροπή!...

Ἡ ἐντερῖτις μου μὲ βασανίζει σήμερα πολὺ καὶ δὲν ξέρω τί νὰ πάρω γιὰ νὰ ἡσυχάσω... Ἂν ἔπαιρνα σπόρους ἀψίνθου τῆς Ἰουδαίας;....

2 Ἰανουαρίου 1870.—Ἕνας σκύλλος οὔρλιαζε πένθιμα χτὲς ὅλη τὴ νύχτα στὴν αὐλὴ του Γκλότκιν. Ἡ μαγείρισσά μου ἡ Πελαγία μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸ εἶνε κακὸ σημάδι γιὰ τὸ νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ προμηνάει τὸ θάνατό του. Κάθησα μαζύ της κουβεντιάζοντας σχετικῶς ὥς τὶς δυὸ τὸ πρωΐ. Ὅταν θὰ γίνω λογιστής, θὰ ἀγοράσω μιὰ γοῦνα γιὰ τὸ παλτό μου καὶ μιὰ «ρόμτα ντὶ κάμερα». Θὰ παντρεφτῶ ἴσως. Ὄχι βέβαια μὲ κανένα κοριτσάκι, γιατὶ αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὴν ἡλικία μου, ἀλλὰ μὲ καμμιὰ χήρα.

Θέλω νὰ πάω γιὰ τὴν ἐντερίτιδά μου στὸ δόκτορα Βότκιν. Λένε πὼς εἶνε καλὸς γιατρός.

4 Ἰουνίου 1878.—Ἡ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι πανοῦκλα παρουσιάστηκε στὴ Βειλιάνκα κι' ὅτι πεθαίνοιν κάθε μέρα πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὁ Γκλότκιν πίνει, γιὰ νὰ τὴν προλάβη, βότκα βρασμένη μὲ πιπέρι. Μὰ ἂν ἡ πανοῦκλα ἔλθη ἐδῶ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴ γλυτώση, καὶ τότε σίγουρα θὰ γίνω ἐγὼ λογιστής.

4 Ἰουνίου 1883.—Ὁ Γκλότκιν ἐπὶ τέλους πεθαίνει. Ἐπῆγα σπίτι του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ζήτησα συγγνώμην γιατὶ περίμενα τὸ θάνατό του μὲ τόση ἀνυπομονησία. Μὲ συχώρεσε μεγαλόκαρδα, κλαίγοντας κ' ἐκεῖνος, καὶ μὲ συμβούλεψε νὰ πίνω γιὰ τὴν ἐντερίτιδά μου ζουμὶ ἀπὸ βρασμένα βελανίδια.

7 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους.—Χτὲς ἔπαψαν τὸ Γκλότκιν. Ἀλλοίμονο! Ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ γέρου δὲν μοῦ βγῆκε σὲ καλό. Τὸν βλέπω κάθε νύχτα στὸν ὕπνο μου νὰ φοράη ἕνα ἄσπρο ποινκάμισο καὶ νὰ μοῦ γνέφη!... Ὤ! δυστυχία, δυστυχία, σὲ μένα τὸν καταραμένο!... Δὲν ἔγινα ἐγὼ λογιστής, ἀλλὰ ὁ Τσαλικώφ!.. Φρίκη!.. Ἀκοῦτε, νὰ μὴ βάλουν ἐμένα στὴ θέσι τοῦ μακαρίτη, ἀλλὰ ἕνα νέο, ἐπειδὴ τὸν προστάτευε ἡ θειά του, ποὺ εἶνε γυναῖκα στρατηγοῦ.

Πάει! Ὅλες ἡ ἐλπίδες μου διαλύθηκαν!..

Δὲν θὰ γίνω ποτὲ λογιστής!...

10 Ἰουνίου 1886.—Ἡ γυναῖκα τοῦ Τσαλικώφ τὸν ἐγκατέλειψε. Ὁ δυστυχισμένος εἶνε ἀπαρηγόρητος. Μπορεῖ ν' αὐτοκτονήση ἀπὸ τὴ θλίψη του. Ἂν αὐτοκτονήση, θὰ γίνω ἐγὼ λογιστής. Ὅπως βλέπετε λοιπόν, δὲν ἐχάθηκε ἀκόμα κάθε ἐλπίδα γιὰ μένα. Ἔχω τὸ μέλλον ἀνοιχτὸ μπροστά μου καὶ ἡ ἡμέρα ποὺ θ' ἀγοράσω τὴ γοῦνα γιὰ τὸ παλτό μου καὶ τὴ ρόμτα ντὶ κάμερα δὲν εἶνε ἴσως μακριά.... Ὅσο γιὰ τὴν παντρειά μου, δὲν ἔχω ἀκόμα ἀποφασίσει... Γιατὶ ὅμως νὰ μὴ παντρεφτῶ, ἂν μοῦ παρουσιαστῆ καμμιὰ καλὴ εὐκαιρία; Ὡστόσο πρέπει νὰ συμβουλεφτῶ καὶ κανέναν ἄλλο. Στὸ ζήτημα τοῦ γάμου χρειάζεται μεγάλη σκέψις.

— Ὁ θυρωρὸς Ράϊσσιφ μὲ συμβούλεψε νὰ πάρω σουμπλιμὲ γιὰ τὴν ἐντερίτιδά μου. Θὰ τὸ δοκιμάσω κι' αὐτό.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

Τὰ τρία νέα ἀναγνώσματα τῆς 36σελίδου

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

«ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ»
Ἱστορία ἔρωτος, βγαλμένη ἀπ' τὸ ἡμερολόγιο μιᾶς νέας.

«Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ»
Μεσαιωνικὸ ἀνάγνωσμα γεμάτο ἔρωτας, σκάνδαλα, ἐγκλήματα.

«ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΑΝΟΧΕΙΟ»
Ἀληθινὴ φρικιαστικὴ ἱστορία δύο ἀπανθρώπων κακούργων.